

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. augusztus 9.
(vasárnap)**

Horváth Géza

JÉZUS HARAGJA

Énekek: 168,1 és 4; 208; 288,5; 391

Lekció: Márk 3,1-6

Alapige: Márk 3,5

Ekkor haragosan végignézett rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt, majd így szólt ahhoz az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Erre az kinyújtotta, és meggyógyult a keze.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy nemcsak nagy Úrnak szólíhattunk az énekekben, hanem Atyaistennek és irgalmasnak.

Köszönjük, hogy nem olyan hatalom vagy felettünk, amely úgy uralkodik, hogy a rábízottakat, az övéit, a teremtettséget mintegy szenvtelenül irányítja, vezeti, vezérli, hanem Atyaistenné lettél a számunkra Jézus Krisztusban, aki felhatalmazott és feljogosított bennünket arra, hogy így szólíthatunk téged, az Ő nevében járulhatunk a kegyelem királyi székéhez, és aki megbizonyította nekünk életében, szenvedésében, halálában, feltámadásában, hogy irgalmas Isten vagy.

Ezért kérünk, hogy forduljon el rólunk a te bűn miatti haragod, engedetlenségünk, hitványságunk miatti haragod, és ahogy énekeltük, kérjük ismét: végy minket kedvedbe, kegyelmedbe és hadd tapasztaljuk meg, hogy a te kegyelmed jobb az életnél.

Köszönjük, hogy erre a vasárnap reggelre is ébredhettünk. Jézus Krisztus feltámadását köszönhetjük meg, hogy íme él és uralkodik. Köszönjük, hogy ezért van jövőnk, reménységünk, távlatunk, és hálás szívvel köszönjük, hogy Őbenne van a mi bocsánatunk az Ő vére által.

Áldunk, hogy egybegyűjtöd a te népedet, drága áron megvett örökségedet ezen a mai napon, hogy téged dicsérjen, eléd boruljon, magát megalázza előtted, és azt kérje: szólj, Urunk.

Mi is ezt szeretnénk kérni. Igéd világossága ragyogja be a mi sötétségünket, ragyogja be ismét az életünket, szívünket, és kérünk: adj új erőt, adj új kegyelmi fényt, Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

Ha valaki a táblára néz a két oldalamon mögöttem, az látja, hogy ennek az ígének az 5. verse van textusként kiírva, és egykori professzorom szerint a textus felolvasása azt jelenti: becsületszavamra csak arról fogok beszélni. Azért voltam kénytelen ezt a hat verset felolvasni, hogy azt az egyet, ami engem is ezen a héten a bibliaolvasó kalauzunk szerinti napi ige olvasása kapcsán megragadott, elgondolkoztatott, mégis bele tudjuk helyezni abba a történetbe, abba a környezetbe, amelyben az az egyetlen mondat elhangzik.

Pénteken olvastuk napi igeként ezt a gyógyítási történetet, de én most nem a gyógyítási történetről szeretnék beszélni, hanem ennek egyetlen verséről, mégpedig arról, hogy Jézus Krisztus elnézvén őket haraggal, bántódott szívük keménysége miatt, akik lesték, hogy vajon szombatnapon meggyógyítja-e? Elkezdett ez engem is foglalkoztatni, de lehet, hogy a testvéreket is egy-egy ilyen ige üzenete kíváncsivá tette: vajon hogy van ez, és mit jelent ez. Ennek az ígének az az érdekes üzenete, hogy Jézus haragudott. „Jézus elnézvén őket haraggal, bántódott az ő szívük keménysége miatt.” Lehet, hogy a testvérek közül is vannak, akik ezen megütköznek, hogy Jézus Krisztus tudott haragudni?

Tudjuk az életünkéből, hogy milyen az ember haragja. És adódik ebből a kérdés: Jézus is tudott haragudni? Milyen Jézus haragja?

A Bibliában több olyan ige van, amelyben arról is olvasunk, hogy Isten haragszik, Jézus haragszik. Többek között a Márk 10-ben is fogjuk olvasni, hogy Jézus haragudott azokra, amikor a gyermekeket odaviszik, és a tanítványok igyekeznek lebeszélni, hogy ne hozzátok őket ide. Ekkor is azt olvassuk, hogy Jézus haragudott.

Egy beszélgetésben, ahol erről volt szó, valaki megjegyezte: persze, hát Jézus is csak ember volt. Engem szíven ütött ez a mondat, mert tudjuk, hogy Jézus ember volt — viszont egy nagy ígét ne felejtsünk el, hogy hozzánk tényleg mindenben hasonló lett, kivéve a bűnt.

Ezen az alkalmon nézzük meg azt, hogy vajon mit jelent a Szentírásban az Isten haragja. Vajon Jézus Krisztus haragja mit jelent? Tudott-e ő haragudni, és úgy haragszik-e Ő, ahogy mi, vagy fordítva: mi úgy haragszunk-e, ahogy Ő? Mi a különbség a kettő között. Több ígét lehetne idézni a Szentírásból. A Zsoltárok könyve 2. fejezetében olvassuk: Szól Isten haragjában.

Gondoljunk a 4Mózes 16-ra: Kijött az Úrtól a nagy harag. Mózes azt mondja Áronnak, hogy végezz engesztelést értük, mert az Isten haragszik.

Ebben az ígében is arról van szó, hogy Jézus haragszik. Az embert ez úgy szíven üti, mert Istenről nem az a képe van általában, hogy Ő haragszik, hanem az: Ő szeret. Az Isten szeretet. Azt valljuk, és igaz is, hogy Jézusban testet öltött ez a szeretet. Ha Jézus haragszik azokra, akik szombatnapon való gyógyí-

tásán felháborodnak, akkor megkérdezhetjük: mi is haragudhatunk? Jogos a mi haragunk is?

Hadd állapítsuk meg világosan, hogy azért nagy különbség van a mi haragunk és Isten haragja között. Nem lehet itt egyenlőségjelet húzni: Isten és ember haragja ugyanaz. Először is azért nem ugyanaz, mert meg kell néznünk, hogy vajon miből származik ez a harag? Miből származik az ember haragja? Az ember haragja a Biblia szerint a szívből származik, és milyen a mi szívünk? Gonosz. Tehát a mi haragunk a gonosz szívünkből származik. A mi szívünk pedig gonosz ifjúságától fogva. A szívünk bűnös szív. Rút szív — ahogy a gyerekek énekelik: „Rút volt szívem sötét, de Jézus oda betért”.

Olyan a mi szívünk, mint a dudvának a gyökere, amit az ember levág, a gyökérből újból és újból hajt, hajt.

És a Szentírás szerint miből származik Isten haragja? Gonosz szívből nem származhat a Jézus haragja sem, mert Őbenne nem volt bűn. Ez a Bibliának nagy tanítása és igazsága, hogy Jézus Krisztusban nem volt bűn. Sőt tovább megyek, mert vannak olyan csoportok, szekták, amelyek azt hirdetik, hogy Jézusban ugyan nem volt bűn, de benne volt a bűnre való hajlam. A Szentírás szerint elmondhatjuk, hogy Jézusban nem volt sem bűn, sem bűnre való hajlam. Ő tiszta volt, szent és igaz minden tekintetben: Isten lényé maga, arcának tündöklő mása. Ahogy Istenhez nem fér bűn, mert szent, ezért Jézus Krisztushoz sem fért bűn és nem tudott vétkezni. De nemcsak cselekedeteiben nem tudott vétkezni, mert van sok ember ma is, aki cselekedeteiben lehet nem vétkezik, de Jézus gondolatokban sem tudott vétkezni. Jézus Krisztusban nem volt bűn.

Megkérdezhetjük, hogy vajon akkor miből származott az Ő haragja? Röviden, ha Isten ígéje azt mondja: Isten szeretet, akkor Isten haragja szeretetből származott. A mi emberi haragunk a mi romlott szívünkből származik, addig Isten haragja, mivel benne nincs bűn, hanem Ő maga a szeretet, ezért haragja szeretetből származik. Ebből a szeretetből sarjad az Isten haragja.

Most kétféle szeretetről hadd szóljak. A Márk 3. részben, amit jelenleg olvasunk, Jézus Krisztus haragja mentő szeretetből származik. Valakit meg akar menteni. Mert Ő azért jött, hogy megmentse azt, ami elveszett. Valakit meg akar gyógyítani. Jelt akar adni arra, hogy Övé minden hatalom mennyen és földön. Övé a hatalom a betegség felett, a rontás, a bűn, a kárhozat felett és Ő kész és képes arra, hogy egy embernek azt mondja: nyújtsd ki a kezedet. És a megszáradt kéz éppé lesz, olyanná, mint a másik.

Vannak olyanok, akik nem akarnak menteni, akik kritizálnak, akik azt mondják: szombat van, nem szabad gyógyítani, mert a törvény azt mondja. Őket nem az érdekli, hogy az evangélium mit mond, hanem az, hogy a törvény betűje mit ír elő. Nincs bennük szeretet. Jézus Krisztus haragja innen származik, mert benne van szeretet. Mert Ő a szeretet.

Ismerjük azt az igét, amikor Jézus Krisztus kötélből ostort fonva — ahogy Kodály írja csodálatos művében — kiűzi őket a templomból. Amikor megtisztítja Jézus a templomot, és ostort fon kötélből. Itt is egyfajta haraggal állunk szemben. De ott milyen haraggal állunk szemben? Ott a féltő szeretet haragja-

val. Ott nem a mentő, hanem a féltő szeretet van. Jézus Krisztusra is igaz az az ige, hogy „a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.” Ezt úgy mondja: „Az én Atyám háza imádság háza, ti pedig rablók barlangjává tettétek.”

Jézus haragja sokaknak megdöbbenítő. Hogy tehetett ilyet? — kérdezte valaki. Bibliát kevésbé ismerő emberek szoktak ilyet kérdezni. Hogy lehetett ilyen Jézus, hogy kötélből fon ostort és kiűzi őket a templomból? Igen, mert a féltő szeretet működik, és ez motiválja Jézus „haragját”.

Egy hasonlattal próbálom egy kicsit ezt közel hozni. Ez a harag olyan, mint amikor valaki fuldoklik, segítségért kiált. Valaki meghallja, bedobja a mentőövet, a fuldokló meg azt ellöki magától. Akkor az, aki menteni akar, az haragszik, de nem a fuldoklóra, hanem arra az indulatra, hogy miért dobja el a mentőövet, amire rászorul? Miért nem kell neki a segítség?

Olyan ez, mint amikor a gyermekeinkre haragszunk. Korántsem hasonlítható ez össze Isten szeretetével, de ott is, mivel szeretjük a gyermekeinket, ez olyan „harag”, amely lehet, hogy valamilyen mulasztásuk miatti, de nem a személyük elleni harag. Csak nem tetszik valamilyen lépésük.

Az első nagy különbség: a mi haragunk bűnből származik, Isten és Jézus Krisztus haragja pedig szeretetből.

A második kérdés: a Biblia szerint mire irányul az Úr haragja, és mire a mi haragunk? Ahhoz, hogy a haragnak az irányultságát lássuk, azt kell látni, hogy a mi haragunk mindig az ember ellen irányul, aki vétett ellenünk, kárt okozott nekünk. Isten haragja azonban nem az ember ellen irányul.

Egy döntő ígét olvasok, figyeljük meg.

„Mert nyilván van az Istennek haragja a mennyből az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem mint Istent dicsőítették, sem neki hálákat nem adtak, hanem az ő okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívük megsötétedett. Magukat bölcseknek vallván balgatagokká lettek, és az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a múlandó embereknek, madaraknak, négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával.” (Róma 1,18-23).

Ez a második nagy különbség, hogy a mi haragunk az ember ellen irányul, aki vétett ellenünk. Az Isten haragja pedig a Róma 1,18 szerint nyilván van az ember hitetlensége ellen. Tehát Isten haragja a hitetlenség ellen irányul. Az emberek hitetlensége ellen és hamissága ellen. — És leírja, hogy mi ez: Istent felcserélték, dicsőségét, tiszteletét felcserélték az állatoknak, a csúszó-mászóknak, a négylábúaknak stb. Az örökkévaló Istent nem mint Istent dicsőítették. Az Isten haragja erre irányul. A mi haragunk az ember ellen. Isten haragja az emberek hitetlensége, bűne, hamissága ellen irányul.

A harmadik, amit kiemelek: a mi haragunk az emberek *ellen* irányul. Isten haragja a Szentírásban pedig az *emberért* gerjed fel. Különbség, hogy valaki ellen vagy valakiért. Isten haragja a Szentírás szerint mindig ilyen, kezdve a pusztai vándorlástól, amikor Istent haragra ingerlik. Isten haragja nem önmagából származik, nem azért, mert neki lételeme a harag (mert nekünk, lét-

elemünk a harag), Istent felgerjesztik, felingerlik a hamisságukkal, hitványságukkal, hitetlenségükkel, vádaskodásaikkal, elégedetlenségeikkel. A Szentírás szerint Isten haragja mindig az *emberért* gerjed fel.

József Attilának van egy verse: Érted haragszom, nem ellened. Mi emberek valaki ellen haragszunk, Isten meg valakiért haragszik. Mert valakit meg akar menteni, ki akar hozni, és új életet akad adni neki. Ha valaki ezt nem akarja, akkor Isten haragja újból gerjed.

Neszmélyen történt két éve, hogy egyik nap egy galambot találtunk az udvaron. A galamb gyűrűzve volt, tudtuk, hogy ez értékesebb lehet. Nem tudott repülni, betettük a fiatalokkal egy kalitkába. Adtunk neki vizet, magvakat. Mindennel próbáltuk ellátni. Megkerestük a galambászokat, hogy lehetne eljuttatni a gazdájához. A galambot wellness körülmények közé tettük, de az nem nyúlt a vízhez, magokhoz. Az egyik fiatal azt mondta: de buta ez a galamb!

Arra gondoltam most, hogy az ígét olvasom, tulajdonképpen ahogy a mi haragunk felgerjedt a galambra, mert buta, az ember is ilyen. Amikor Isten felkínálja neki az Ézsaiás 55 szerint: mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre és vegyetek ingyen. Miért adnátok pénzt azért, ami nem kenyér és ami meg nem elégíthet? — Vajon hányan mentek?

Amikor Jézus feláll a templomban (János 7-ben olvassuk), és azt mondja: „Aki hisz én bennem, élő víznek folyamai ömlenek belsejéből.” Jézus mint élő vizet kínálja önmagát. Vajon ott hányan álltak fel a templomban, és mondták: szomjazom, Jézus, mint a szarvas a folyóvizekre, úgy szomjazik lelkem rád.

Ilyen az ember. Fel van kínálva neki az élet forrása, elé van téve az élet kenyere, és azt mondja: nekem ez nem kell. Valóban: Isten haragja jogos harag. Megfogalmazták ezt az énekíróink is: Uram, bűneink soksága, undoksága érdemli haragodat.

A negyedik különbség az, hogy míg mi magunk miatt haragszunk, mert sérelem ért bennünket, addig Jézus nem maga miatt haragudott, hanem azokra haragudott, akik egy ige szerint nem mennek be az Isten országába, de meggátolnak másokat abban, hogy bemenjenek. Mi azért haragszunk, mert a „becses” személyünket megsértették, beletapostak az érzelmeinkbe, gondolatainkba. Megbántottak, megsértettek engem.

Jézus haragudott valaha azért, mert Őt megsértették? Nem úgy imádkozik: Atyám! Bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek? Náddal verék a bársonyban, csúfolák térhajtásokban — énekeljük. Jézus nem azért haragszik, mert Őt érte sérelem, hanem azért, mert az ember nem tér meg. Azért haragszik — elmondja Jeruzsálemre nézve — hányszor akartam összegyűjteni a te gyermekeidet, mint kotlós a csibéit, de te nem akartad. — Tehát Isten haragja nyilvánvaló.

Két igével, ami ide tartozik, befejezem.

Az egyik: Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek (Ef 4,26), a nap le ne menjen a ti haragotokon. Ez olyan ige, amit meg kell értenünk. Azért hagytam a végére, hogy az előzőek fényében értsük meg. Ezt úgy szokták magyarázni: akkor nem vétkezel, ha a nap nem megy le a haragodon. Estig tedd le a harago-

dat, felejtse el, kérj rá bocsánatot. De ennek az ígének nem ez az első jelentése, mert nem úgy van a Szentírásban, hogy ami rövid ideig tartó bűn, az nem is bűn... Álljunk meg. Ez az ige azt jelenti, hogy haragudjatok, de a ti haragotok legyen olyan, mint Jézus haragja, és akkor az nem vétek.

Mint János apostol írja az ígében: „Szeretteim, ne vétkezzetek!” Isten gyermekétől ez elvárható. De mivel János apostol nem naiv, nem gondolja, hogy nem fognak vétkezni, ezért a következő versben azt mondja: „és ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.”

Ez az ige azt jelenti elsősorban: haragudjatok, de ne vétkezzetek, vagyis így haragudjatok, ahogy Jézus. Mondok egy megdöbbentő mondatot: Tanulj haragudni Jézustól, akkor nem lesz baj. Jézustól még haragudni is megtanulhatunk. Sőt Jézustól tanulhatunk meg igazán haragudni. Ha te azért haragszol, mert az ember hitetlen, és nem az emberre haragszol, mert a te szívedben is mentő vagy féltő szeretet haragja van. De ha vétkezel, azt jelenti, hogy az emberre haragszol, viszont a nap ne menjen le ezen a haragon, de ez vétek. Úgy haragudjatok, ahogy Jézus, azért haragudjatok, amiért Jézus.

Erre az ige int és kér bennünket. Azt mondja a mi Urunk: az az indulat legyen bennünk, amely Jézus Krisztusban volt, még harag tekintetében is. Nemcsak megbocsátás, nemcsak szelídség, nemcsak jó cselekedetek tekintetében, még harag tekintetében is ez az indulat legyen benned és bennem, amely volt Jézus Krisztusban.

A másik, amivel befejezem, a 90. zsoltárban található megdöbbentő ige: „Ki tudja, milyen erős haragod, milyen nagy felindulásod?” Ezt felteszi kérdésként.

Mi tudjuk, milyen Isten haragja. Tudod, milyen nagy Isten haragja? Ezen nekünk nem kell sokat gondolkozni. Csak egyet kell tennünk: felnézni a Golgotára. Mi már tudjuk milyen Isten haragja, a bűn miatti, hitetlenség miatti haragjának a felindulása, mert minden evangélista leírja hosszú részekben, hosszú verseken keresztül.

Van egy kedves lelki ének. A refrén mindig így hangzik: nézd, nézd, nézd és élj, néked élet ez a pillanat. (János 3,15). Nézz úgy rá, mint az ószövetség népe az ércbírára, és meglátod, milyen Isten haragja. Olvasd el a Passiót, a szenvedéstörténetet. Nézd, ahogy a Nap elsötétedik, a Föld megindul, és a sírok megnyílnak. Olyan, hogy az embert félelembe ejti.

A nagy örömhír amit a János 3,36-ban olvasunk: „Aki hisz a Fiúban, örök élete van.” A szomorú hír: „Aki nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”

Aki nem Jézusé, azon nemcsak rajta van az Isten haragja, hanem rajta is marad. Aki Jézusé, annak a nagy örömhíre az, amit Dávid a 30. zsoltárban énekel meg: „nem tart örökké haragja, de élethosszig tart jóakarata.” Mert az ilyen ember, aki a Jézusé, az Ő megváltottja, az a Golgotán látja, hogy az én bűnöm miatti haragot, amellyel Isten megítél, kárhozatban hagy, azt viszont kitöltötte Jézusra. Ő elhordozta helyettem Isten haragját, ezért rajtam nem maradt az. Az életem legnagyobb kérdése megoldódott a Golgotán, mert Jézus elszenvedte az Isten bűn miatti haragját.

Dávid azt mondja a 30. zsoltárban: Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és te meggyógyítál engem. Felhoztad lelkemet a seolból, mert csak pillanatig tart haragja, de élethosszig jóakarata.

Ezért az a nagy kérdés: vajon rajtad Isten haragja van, vagy Jézus vére? Csak ez a két lehetőség van. Haragja nyilván van, ezt tökéletesen megérdemeljük, vagy Jézus vére, és el tudjuk mondani: megérdemelnénk mi is Isten haragját, de Jézus elvette, elfordította rólam. Elvette bűneim terhét, és ezért szívem boldog, szabad, és hálás. Vallom, hogy egész életem sem lesz elég zengnem az Ő dicséretét.

Imádkozzunk!

Csodálatos nekünk belelátni a Szentírás igazságába, kijelentett ígéd gazdagságába, Urunk. Ennek fényében meglátni nyomorult életünket, kik bűnben, halálban, kárhozatban voltunk vagy talán vagyunk. Azt az isteni indulatot, akaratot, amely Krisztusban lehajol és hív, magához enged, és látni, szemlélni a mi Urunkat, Jézust, akiben megengeszteltettél, Atyánk, és aki elhordozta a haragot, ami olyan rettenetes volt neki, hogy felkiáltott: Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engemet?

Köszönjük, hogy pokoli kínok között szenvedett Krisztus érttem, helyettem, érettünk, helyettünk. Add hogy ennek igazságában, örömében, szabadságában tudjunk járni, élni, megmaradni, szolgálni, bizonyosságot tenni. Köszönjük, hogy te vagy a mi Istenünk, akinek csak pillanatig tart haragja, de élethosszig jóakarata.

Köszönjük, hogy hordozol bennünket testileg is.

Kérünk, áldd meg azokat, akik a csendeshéten vannak. Köszönjük az elmúlt csendeshét áldását. Kérünk, áldd meg a jövő hetet is számunkra a gyülekezeti héten.

Kérünk, Urunk, vigasztald gyászoló testvérünket. Köszönjük, hogy olyan sokan vallhattuk meg a ravatal mellett hitünket és bizonyosságunkat, hogy van szép, jobb hazánk, örökkévaló hajlékunk a mennyben. Add a te vigasztalásodat számunkra.

Áldd meg betegeinket, Urunk. Különösképpen azokat, akik a meleg miatt szenvednek. Köszönjük az őket ápolókat, a betegágyuknál ténykedőket. Adj nekik erőt, Urunk, sokszor az emberileg erő felettinek látszó úthoz.

Kérünk áldd meg azokat, akik a gyülekezetben a szabadságukat töltik, add hogy pihenjenek testben, lélekben egyaránt. Ott, ahol a templomba sietnek ígét hallgatni, elcsendesedni.

Kérünk, vigyázz a gyerekekre, fiatalokra ezen a nyáron is. Óvd meg őket minden testi-lelki veszedelemtől, rossztól, gonosztól. Hiszen imádkozzuk is mindig: őrizd meg minket, ne vígy kísértésbe.

Kérünk, hogy mindazok az imák, amelyek a szívünkben vannak most, elmondva találjanak meghallgattatást, és legyen meg a te akaratod.

Ámen.

391. dicséret

Crüger J., 1652.

Vedd el, Úr Is-ten, ró-lunk ha-ra-go-dat,
 És a te ke-mény, vé-res os-to-ro-dat;
 Nagy bú-ne-in-kért mi-re-ánk ne ont-sad
 Bosz-szú-ál-lá-so-dat.

2. Ha bűnünk szerint kezdünk mi fizetni, Ítéletedet nem állhatja senki, Mint e világnak első veszedelmi Nékünk megjelenti.

3. Mire mireánk gerjedsz haragod, Ó, mi szent Atyánk, rajtunk nagy csapásod? Kik nem különbek vagyunk, mint árnyékok, Rothadandó porok.

4. Megfertőztettünk atyáink vétkével És gyarló lelkünk-testünk sok sebével; Mi romlásunkat, nagy veszedelmünket Nézd kegyelmes szemmel.

5. Adjad minékünk a te Szentlelkedet: Ismerhes-sük meg mi Közbenjárónkat, Mert megismertük mi gonoszságinkat: Vedd el haragodat.

6. Ne hagyd elveszni ilyen nagy munkáját, Ne hagyd hiába az ő szent halálát, A mi Urunknak keserves nagy kínját, Az ő áldozatját.

7. Végye el rólunk a mi bűneinket, És mosogassa vérével vétünket Ő, ki Atyjával és a Szentlélekkel Bizony örök Isten.

Georgius Thymus éneke után, 1566..